

El Poble Català

Periòdic (que ja en la clandestinitat fou) portantveu de l'O. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya a França

... els homes al servei del partit, i no el partit al servei dels homes

Es publica els 15 i 30 de cada mes

Director Polític: Andreu CLARET - Director: Lluís CAPDEVILA - Redactor en cap: Salvador PERARNAU

Denunciem a l'opinió pública de Catalunya el joc partidista del senyor Irla. El President de Catalunya ha d'ésser el president de tots els catalans i no de fraccions ni de sectors.

Aliança Nacional de Catalunya representa la resistència del nostre poble

EDITORIAL

UN XIC DE MEMORIA

Aquest mes de febrer ha fet sis anys que som a l'exili. Aquest mes de febrer ha fet sis anys que els que havíem lluitat contra França, temporalment vençuts, passevem la frontera. Ens havia vençut la No Intervenció, que tan cara han pagat França i Anglaterra. Ens havien vençut Hitler i Mussolini; Franco, no. Franco, sí, contra nosaltres, no ens hauria vençut. Franco no podia vençer els que, després, havien de col·laborar tan heroicament a l'alliberació de la terra francesa.

Recordem aquelles hores d'angoixa i de tragèdia. Als soldats de la República s'havien unit dones, veïns i criatures. (Molts dels que, aquells dies de febrer, passaren la frontera, ja no tornaran a casa nostra: han mort sota la neu i als camps de concentració.)

A França, durant aquests anys tan llargs de captiveri, tots estavem units. Tots ens sentíem germans, a tots ens ligava un sol pensament, un sol desig: anorrear Franco, esclafar-lo com una bèstia maligna. I, perquè estavem units, erem forts en la nostra maiesttat. Durant tots aquests anys de captiveri, refugiats de totes les ideologies — anarquistes, comunistes, socialistes, republicans — de totes les terres espanyoles — Catalunya, Castella, Aragó, Bascònia, Andalusia, València, Astúries, Galícia... — aplègats sota el signe d'U. N., conspiràrem i lluitàrem amb els francesos de la Resistència, car sabíem que lluitant per la llibertat de la terra francesa lluitàvem per la llibertat de la nostra terra. Hem no preguntava la filiació política. Hem preguntava, tan sol: «Ets refugiat? Vols lluitar amb nosaltres?»

Tot això són fets, innegables com tots els fets, i tenen més importància que les paraules.

Molts acceptàren. Altres digueren que no volien comprometre's, que la lluita a França no els interessava. I es quedaren a casa, treballant com havien fet sempre, — cosa que ens sembla perfectament bé — altres seguien dedicant-se al «marché noir», — cosa que ja no ens ho sembla tant — i altres lloant la política de Pétain i Laval i no avergonyint-se de donar la mà als consols franquistes, cosa que ens sembla totalment ignominiosa.

Després vingué l'alliberació. Els refugiat, tots els refugiat, indistintament, passàrem, per obra i gràcia dels que havien conspirat i lluitat al costat dels francesos de la Resistència, a un règim de llibertat i de dignitat.

Tot això són fets, i els fets no poden negar-se.

L'alliberació de França, que, lògicament, ens havia d'haver unit més encara, fou motiu de desunió. I avui, en una hora tan

EL GEST que tornaria a fer el nostre President LLUÍS COMPANYS als enemics dels patriotes de la Resistència Catalana

greu, en una hora de tanta responsabilitat històrica, tot són partits i partidets i cadascú, amb llurs apetits, llurs vanitats o llur manca de visió política, tira pel seu cantó, sense voler veure que, disgregats així, perdem tota la força.

Hi ha la Unió Nacional Espanyola que, amb Aliança Nacional de Catalunya, dona la cara en les hores de perill, quan els altres, pels motius que sigui i que no dissonim, preferien quedar-se a casa. Hi ha l'Aliança Democràtica, un partit socialista, un altre partit socialista, un Moviment Obrer Català, els dissidents del partit A, del partit B i de no sabem quants altres partits. I, ara, Solidaritat Catalana. Uns i altres, es fan la guerra amb tant d'entusiasme com la farien a Franco i renten en públic la seva

reba bruta. És un espectacle llamentós en el qual «EL POBLE CATALÀ» no voldria prendre part. És un espectacle que ens fa més mal que bé i que ens hauria d'avergonyir.

Nosaltres, volem creure sincerament en la bona fe d'aquests partits i fraccions de partit. Nosaltres volem creure sincerament que tots tenim un sol anhel: la llibertat de la nostra terra, la justícia severíssima contra els botxins de la nostra terra. No podem creure, però, en l'eficàcia de la nostra desunió, que a qui únicament afavoreix i ajuda és a Franco.

El motiu de totes aquestes pèssimes baralles és, segons els dissidents, els que han aixecat el cap quan ja no hi havia perill, la Unió Nacional i Aliança Nacional de Catalunya. La Unió Nacional

VERS EL CAMÍ DE LA UNITAT

per Andreu CLARET

A jutjar pel to de les manifestacions i comentaris fets públics durant aquests darrers dies en els fulis de propaganda i portantveus de les organitzacions i partits polítics catalans a França, sembla com si una llum esperancadora fes preveure la possibilitat d'unió dels catalans amics de la llibertat. Tant de ho que tots a la una sapiguem comprendre la imperiosa necessitat d'anar a la formació del bloc antifeixista que ha de donar el cop final al règim vergonyós que regna encara a Catalunya i a Espanya sencera, sota el domini del falangisme sanguinari i criminal.

D'ença que la França ha estat alliberada del jou de l'hitlerisme, gràcies a l'esforç heroic dels combatents de la llibertat, una onada de vergonya s'havia escampat sobre una gran part de la massa d'exiliats. Semblava tament com si la raó hagués deixat d'existir. Una de les coses més deplorables que es produïren al llarg d'aquest barraig de discòrdies, filles de la irresponsabilitat més grollera, fou la gosadia i el menyspreu d'uns pobres catalans, que per no haver sabut comprendre a temps el camí a seguir de la mateixa manera que tampoc saberen fer-ho a Catalunya durant els moments decisius que visqué el nostre poble, no trobaren altra justificació que la de criticar desmesuradament a aquells que amb llur esforç i sacrifici de llur vida, feren possible el poder gaudir d'aquesta preciosa llibertat que ens dona avui el dret de poguer-nos reagrupar per tal de donar fi, en un breu termini, a la nostra cadena de sofriments i facilitar-nos el retorn a la pàtria estimada on junts amb els altres germans, una vegada deslliurats de totes les tiranies, hem de reincorporar el nostre poble al règim de llibertat i de justícia humana que tant necessita.

Hi hauria molt a dir sobre la conducta poc correcta d'aquells que, enduts per un ridícul egoisme, arribaren fins i tot a voler fer responsables dels darrers actes de repressió falangista als que millor han lluitat, amb proves, en contra dels bàrbars enemics de la nostra raça. Jo no vull pas, però, en aquest moment, atacar a uns catalans que enduts per uns moments de lleugeresa estigueren a

punt de comprometre el nom de Catalunya tan dignament representat per tots aquests braus defensors de la llibertat que ja en terres de la pàtria, com ho han fet ara a l'exili, demostraren ésser els més dignes campions de la lluita contra els enemics de la humanitat.

Tot això que jo avui voldria dir per a servir Catalunya defensant els seus fills dignes, per Catalunya mateixa ho he de callar, car avui més primordial que tot això és el pensar que allà en terres de la pàtria oprimida hi han els nostres germans que suporten encara els més cruels sofriments dels despotismes estrangers, que a cada jorn que passa fan caure més i més damunt seu el pes de la més vil de totes les tiranies. Una vegada la nostra terra alliberada, ja discutirem i sobretot el poble decidirà quins són els que tenen dret a enlairar la bandera de la dignitat dins el nou règim de llibertat que ha d'ésser garantia d'un demà de pau i de glòria ampliament guanyat amb tots aquests anys de sofriments i privacions.

Avui el orit de tots els catalans de cor ha d'ésser el d'UNIO de tots els enemics del feixisme per a lluitar per tots els mitjans contra els opressors del nostre poble fins a obtenir la victòria final.

Filla de la conspiració, cosa pròpia dels que sabent-nos oprimits no podem viure suportant la imposició d'un règim enemic de la llibertat, nasqué en la clandestinitat, a França, l'Aliança Nacional de Catalunya, moviment que fou impulsat amb la finalitat d'incorporar els catalans a la lluita contra els eterns enemics del nostre ideal d'homes lliures. El que ha passat després, és gairebé tot natural si tenim en compte quina fou l'actuació d'alguns dels homes, dits de govern, en els moments decisius de lluita al llarg dels esdeveniments a casa nostra. I si a això hi afegim encara la trista actuació de la major part d'ells a l'exili, comprendrem perfectament tot el que ha passat i el per què de la desunió.

Aquesta vegada, però, la foguera ha encès el món sencer. En el combat hi prenen part tots els fills dignes de cada poble, que lluitaran fins a l'assoliment de la gran victòria que ja s'apropa. Quan el moment tan esperat arribi, el poble sabrà fer honor als seus heroics defensors posant a les mans dels seus millors homes el destí de la nova generació dins el nou món de la veritable civilització humana.

Encara que un xic tard, ha aparegut un altre moviment que pretén organitzar la reconstrucció de Catalunya: Solidaritat Catalana. Jo, com a català, no tinc res a dir en contra de cap agrupació que tingui per objectiu l'enderrocament de Franco i Falanga. Ara bé; a jutjar per la

Un setmanari català que es publica a Tolosa anuncia, amb grans títols, en la primera pàgina: «Aliança Nacional de Catalunya s'ha disolt».

Això és absolutament, totalment fals. Tal vegada els senyors Termes i Tassis' des de París, opinin que, per que així ho volen ells, Aliança Nacional de Catalunya s'ha disolt. Els senyors Termes i Tassis, però, s'equivoquen: Aliança Nacional de Catalunya segueix, existint, disposada, com sempre, a lluitar per la llibertat i la dignitat de la nostra terra.